

TWEEDE HOOFDSTUK.

WAT ER VAN SPELDEMANS GEWORDEN WAS.

Toen de romanschrijver, met zijn valies in de beide handen, over den boord van het schuitje terecht kwam, werd hij op de kroon van een zwaren mastboom geworpen en, door schok en slag verdoofd, stortte hij, na een paar dikke takken onder de zwaarte van zijn lichaam gebroken te hebben, op den met mos bewassen grond.

De takken die het lichaam weerhielden, en het valies hetwelk Speldemans nog steeds krampachtig in de handen hield geklemd, braken den val, en, niet gewond doch licht geschramd, bleef de romanschrijver bewusteloos naast zijn hem zoo duurbaren zak liggen.

Een half uur later kwam Speldemans tot zichzelf.

Zijn hoofd was echter nog niet helder.

Hij opende eventjes de oogen.

Het was hem alsof hij op zijn bed lag, in zijne donkere kamer van den Witten Heuvel.

Hij lag ongemakkelijk: zijn rug deed hem pijn.

De romanschrijver keerde zich op zijn linkerkant, dacht niet verder, en sliep in.

Als de vogeltjes reeds lustig met een zanggebed den morgen begroetten en de zon, door de spelden der masten heen, lichttintelingen op Speldemans' gelaat legde, opende hij opnieuw de oogen.

— Pijn in het hoofd, mompelde hij.

Hij zag de mastentakken en daarboven de heldere lucht.

— Hé, wat is dat?

Hij keek rond zich heen.

— Een bed van mos, boomstammen!... Wat doe ik om de liefde Gods hier?

Aan de andere zijde lag zijn valies.

Dat voorwerp herinnerde hem het gebeurde.

Langzaam kwam hem alles te binnen.

Hij ging overeind zitten.

— Ik ben hier per ballon aangekomen!

Hij bekeek zijne kleederen, die langs alle kanten waren gescheurd.

— Ik zie er lief uit... Gelukkiglijk heb ik mijn valies, waarin een pakje bankbriefjes zit en met die lieve briefjes kan men overal voort... Ik heb honger... Om mastentoppen te eten heb ik geen goesting... Waar ben ik hier?

Hij stond op en dacht diep na.

— We dreven weer naar 't Oosten... Robert zei: in Limburg of in Duitschland... Dat is erger, want, gekleed als ik ben, en met zooveel geld in mijn valies, zouden ze mij wel eens op 't droge kunnen zetten.

Hij nam zijn valies en stapte tusschen de onregelmatig geplante boomen, tot hij een smal wegeltje bereikte.

— Als ik dat volg, kom ik wel ergens terecht.

Hij zette zijn weg voort.

Een breeder pad deed zich welhaast voor.

— De mastbosschen zijn hier zooals in ons land, zeide de romanschrijver.

Hij begon te lachen.

— Zoo net alsof ze anders zouden kunnen zijn: boomen, wegeltjes, paden en een mostapijt!... Zoo moet het overal zijn!

Het bosch eindigde aan den voet van een korenveld.

Daarachter waren weer boomen — het zagen er fruitboomen uit — en daartusschen blonken de roode pannen van een dak.

— Opgepast nu en niet gelachen, zei Speldemans. Wat ga ik die lieden wijsmaken? Dat ik aangevallen ben geweest door roovers? Ze zullen mij vragen hoe het komt, dat de bandieten mij het valies hebben gelaten... Dat ik uit den trein gevallen ben. Er is hier misschien geen ijzerenweg, honderden meters in het rond!... En ik kan toch niet zeggen dat ik uit een ballon gedonderd ben.

Daar hoorde hij het schrill gefluit eener locomotief.

— Gered! kreet hij. Er is een ijzerenweg.

Hij betrad het pad dat, naast het korenveld, naar het huisje leidde.

Daar stond hij voor een woning.

Een man en eene vrouw bevonden er zich.

De vrouw hield een paard bij den teugel, dat gespannen was in eene boerenkar, en de man maakte zich gereed om met deze laatste weg te rijden.

Speldemans bleef als versteend staan.

Dat was Karel, de hovenier van den Witten Heuvel, en dat was Mie, zijne vrouw, en het paard en de kar van het kasteel.

De vrouw bemerkte het eerst den romanschrijver.

— Hemel! kreet ze, onze heer rentmeester!

De man keek verbaasd op.

— Mijnheer Speldemans, en in welken toestand!

Onze held wierp verdwaasde blikken links en rechts, en zag, door de boomen heen, het kasteeltje met het terras en de leeuwen.

— Droom ik! kreet hij.

Man en vrouw traden op den romanschrijver toe, die daar stond als een steenen beeld.

— Wat is er gebeurd? vroeg Mie.

— Waar komt ge vandaan?

Speldemans' keel was als toegeschroefd.

Hij kon geen woord spreken.

— Kom bij ons binnen, zei Mie. Op het kasteel zit het vol gendarmen en als ze u zien, vatten ze u bij den kraag.

— Gendarmen! sprak de romanschrijver, met schor geluid.

Dat woord gaf hem al zijne wilskracht terug.

Haastig stapte hij naar de woning en trad er binnen.

Het valies ontsnapte uit zijne handen en hij viel op een stoel, waar hij met starren blik bleef zitten.

Zijn verstand stond er bij stil.

— Wat zijt ge nu van plan, Mie? vroeg de hovenier buiten aan zijne vrouw. Gaat ge nu dien kerel in huis nemen? Ik ga de gendarmen verwittigen.

— Gij gaat niets verwittigen... Spring op uwe kar en rijd naar Calmpthout... We moeten dankbaar wezen. De rentmeester is altijd zeer braaf voor ons geweest, hij heeft ons veel geld laten verdienen... Die vent heeft nooit iemand kwaad gedaan.

Ze trad binnen.

— Wat de vrouw wil, dat wil God, zei de hovenier,

sprong op zijne kar en reed heen.

De romanschrijver zat nog altijd onbeweeglijk op zijnen stoel.

Allerlei denkbeelden doorkruisten zijn brein, maar er een bepaald vormen, dat was hem schier onmogelijk.

Eindelijk sprak hij:

— Wat doet gij hier in Duitschland, Mie?

— In Duitschland?

— Of in Limburg?

— Limburg!

— Waar ben ik hier?

— Op den Witten Heuvel.

— Ja, maar welken Witten Heuvel? In welk land?

In welk dorp? Waar?

— Te Calmpthout, pardjee!

— Zinsbedrog.

— Wat is dat?

— Zijt ge goed wakker, Mie?

— Of ik!

— Slaap ik dan niet?

— Geenszins.

— Wij zijn op het kasteel van den Witten Heuvel, te Calmpthout, in de provincie Antwerpen, in België, op het landgoed van den heer baron de Craai?

— Ja.

— Dat is niet mogelijk!

Mie schudde het hoofd.

— De sukkelaar is in den kop geraakt, dacht ze. En hoe hij toegetakeld is... Hij heeft wellicht gevochten...

Hoe komt hij hier?...

En ze herhaalde de vraag, zich tot den romanschrijver richtende:

— Hoe komt gij hier?

— Uit de lucht.

— Uit den ballon dan?

— Gij weet iets van den ballon?... Zijt ge dan toch

Mie van Karel den hovenier van den Witten Heuvel?

— Gister zijt ge met Robert en Bertrand...

— Ssst!... spreek die namen niet uit.

— ...per ballon gevluht, als de gendarmen u kwamen halen, u en uwe makkers.

— Gendarmen!... Waar zijn de gendarmen?

— Op het kasteel!

— Hier?

— Ja.

De romanschrijver sprong op.

— Mie, verberg me! Als het u belijft, verberg me!

— Dat ben ik van plan.

— Zult ge dat doen?

— Ja, en in den stal, waar niemand u zal komen zoeken... Kom, volg me, want alle oogenblikken kan de veldwachter of een gendarm hier komen.

Speldemans liet het zich geen tweemaal zeggen.

Hij volgde de vrouw, die hem op den hooizolder bracht en hem vroeg:

— Hebt ge geen honger?

— Een verschrikkelijken honger heb ik.

— Ik zal u eten brengen.

— Ge zijt een engel... Maar, hoe ben ik uit dien ballon hier geraakt? Opgenomen door den wind?

— Ik denk dat hij terug naar hier gedreven is, zegde de hoveniersvrouw.

Het werd helder in Speldemans' geest.

— Dat is 't, zei hij, dat is 't, en ik heb dat niet gevonden. Het ei van Columbus!...

— Gekookt of in de pan gebakken? vroeg Mie, die dacht dat de rentmeester zijn maal bedoelde.

Speldemans begreep haar.

— Gebakken, zei hij, een ei of zes...

— Ik spoed me... Houd u nu maar stil... Niemand zal u hier zoeken...

En ze verdween.

— Zou ik een ezel zijn? dacht Speldemans. Ik kan ook een genie wezen... Schopenhauer of een ander filosoof zegt dat genie en waanzin aan elkander grenzen... En hij zegt ook, dat een genie met de kleinste oorzaken soms onbekend is... Ja, ja, ik ben een genie, anders had ik wel geraden, wat die lompe boerin wist uit te leggen... De ballon is teruggedreven, dat lijdt geen twijfel!... En de anderen zijn wellicht naar Duitschland, want ze moeten een eindje de lucht ingeschoten zijn, toen ze mij kwijt waren als ballast! Ik zit hier hoog en droog!

Mie bracht hem den geurenden eierkoek, dikke boterhammen en een stoopje warme koffie.

— Houd u nu maar stil, raadde ze hem nog eens aan. Ik zal u op de hoogte brengen van al wat er gebeurt... Hier zijt ge veilig...

— Mie, waar tan it Tarel vinden? klonk eene stem.

— De veldwachter, fluisterde Speldemans.

Mie knikte met het hoofd en riep:

— Ik kom, champetter.

En weg was ze.

De romanschrijver liet zich eieren en brood goed smaken en dronk den stoop tot op den bodem leeg.

Hij gevoelde zich nu zalig te moede.

— La main du bonheur... heeft me uit den ballon gerukt, dacht hij. Nergens kon ik beter verborgen wezen dan hier. Wie zal Speldemans, die hier in den ballon de vlucht nam, terug hier wanen? Niemand... Ik ben als lam... Dat moet nog van dien val zijn! Mijn hoofd is zwaar... Ik heb rust noodig... Wat heb ik hier anders te doen dan te slapen?...

Hij nam zijn valies, en verborg het onder het hooi en het stroo.

— Dat is in veiligheid!

Hij strekte zich op het stroo uit.

— Slaap wel, Speldemans.

En hij sloot de oogen.

«Ik kom, champetter». (Blz. 356)

AUCTOR

De laatste lotgevallen van Robert en Bertrand

Pentteekeningen van EMIEL WALRAVENS

Omslag van STAN VAN OFFEL

L. OPDEBEEK — Uitgever — ANTWERPEN